

1.

Charles mi fakt uľahčil hľadanie jeho dverí: bola na nich jeho fotka v životnej veľkosti. So širokým úsmevom, v žiarivo bielom pracovnom plášti, na ktorého náprsnom vrecku stálo „Dr. Charles Spencer“ a pod tým „Ten najlepší pre vaše zuby“.

Nerátala som však s tým, že fotka začne spievať, len čo sa dotknem kľúčky.

„*Zuby si čistím každý deň!*“ zaburácal s totálnym zanie-
tením pekný tenor na melódiu *Twinkle, twinkle little star*.
Preľaknutá som sa obzerala po chodbe. Panebože, nešlo by
to aj tichšie? Už aj tak som mala celý čas pocit, že ma niekto
sleduje. Hoci okrem mňa a Foto-Charlesa nebolo vidno

nikoho, len dvere, kam až oči dovideli. Moje vlastné dvere boli hned' za rohom a v podstate som nechcela nič iné, iba sa rozbehnúť naspäť a akciu prerušiť. Moje svedomie ma takmer zabilo. Bolo to, ako keby si chcel človek prečítať niečí tajný denník, no ešte horšie. Okrem toho som pre to musela dokonca kradnúť, aj keď sa dá polemizovať, či to bolo také nemorálne, ako to znie. Z právneho hľadiska to bola krádež, ale tento typ kožušinovej čiapky s klapkami na uši a vlnenou podšívku, ktorú som Charlesovi ukradla, pristala len malému počtu ľudí. Väčšina v nej vyzerala ako hlúpa ovca a Charles v tomto nebol nijaká výnimka, takže som mu vlastne preukázala službu. Azda nikto nevojde do mojej izby a neuvidí ma ležať v posteli s tou sprostou čiapkou. Lebo presne to som práve robila: ležala som v posteli a spala. S ukradnutou kožušinovou čiapkou na hlave. Ibaže sa mi nespávalo nič príjemné, ale chcela som niekoho špehovať v sne. Niekoho, kto sa možno práve chystá zlomiť srdce Lottie (najlepšej výmyselníčke bláznivých zapletaných účesov, cukrárke, zaklínačke psov a tešiteľke dievčenských duší na svete). A tomu treba za každú cenu zabrániť, keďže nikto na svete nemá dobromyselnejšie srdce ako Lottie (inak oficiálne naša pestúnka). Takže v tomto prípade azda účel svätí prostriedky. Či nie?

Vzdychla som si. Prečo musí byť vždy všetko také komplikované?

„Veď to nerobím pre seba, robím to pre Lottie,“ povedala som polohlasne a iba pre prípad, že by som mala ne-

viditeľného poslucháča, potom som sa zhlboka nadýchla a stlačila kľučku.

„No, no, nepodvádzať!“ Foto-Charles zdvihol ukazovák a znova začal spievať. *„Zuby si čistím každý deň, pekné biele ich mať...?“*

„Ehm... chcem?“ zašepkala som rozpačito.

„Správne! Hoci krajšie to znie, keď to zaspievaš.“ Kým sa otvárali dvere, dunel Charlesov hlas veselo ďalej: „Kefka je môj kamarát, preto si ich čistím rád!“

„Vôbec nechápem, čo na tebe Lottie vidí,“ zamrmlala som, keď som prekročila prah s tým, že som sa ešte raz poobzerala po chodbe. Ešte stále nebolo nič vidieť.

Za dverami ma, chvalabohu, nečakala zubárska ambulancia, ale slnkom zaliate golfové ihrisko. A Charles v károvaných nohaviciach, ktorý sa oháňal golfovou palicou, tenoraz v 3D. Odľahlo mi, že som nevhupla do nejakého neslušného sna (podľa štúdií sa viac než 35 % všetkých ľudských snov týka sexu) a svoj outfit som pohotovo prispôbila danej situácii: polokošela, ľanové nohavice, golfové topánky a – keďže som nemohla odolať – aj štýlová golfová čiapka. Čo najsebaistejšie som sa pomaly približovala. Dvere do chodby sa za mnou tichučko zavreli a stáli teraz ako zvláštne pôsobiace umelecké dielo uprostred trávnik.

Charlesova loptička letela elegantným oblúkom a po pristátí sa kotúlala presne do jamky. Charlesov spoločník, muž v jeho veku, s nápadne peknými zubami, potichu zahrešil.

„No, čo povieš na toto?“ Charles sa k nemu otočil s víťazoslávnym úsmevom na perách. Potom svoj pohľad namieril na mňa a usmial sa ešte žiarivejšie. „Och, ahaj, malá Liv. Videla si to? Jamku som trafil na jeden úder. A týmto som sa stal absolútnym víťazom našej malej partičky.“

„Ehm, áno, to je super,“ povedala som pochvalne.

„Veru, no nie?“ Charles sa srdečne zasmial a položil ruku na moje plece. „Smiem ťa predstaviť? Tento tu, čo sa tak nahnevane pozerá, je môj starý priateľ z výšky, Antony. Ale neboj sa, je mu dobre, iba nie je zvyknutý so mnou prehrávať.“

„To teda nie.“ Antony mi potriasol rukou. „Ja patrím k tým priateľom, ktorí sú jednoducho vo všetkom lepší. Mal som lepšie známky, jazdím na fajnovejších autách, mám úspešnejšiu prax a vždy som si uchmatol tú krajšiu priateľku.“ Zasmial sa. „A na rozdiel od Charlieho mám ešte všetky vlasy.“

Aha, takže to bol sen takéhoto typu. Teraz mi bolo ešte viac ľúto, že som ho musela prerušiť.

Keď si Antony prehrabol rukou svoje husté vlasy, z Charlesovej tváre vyprchalo víťazstvo. „Existujú vraj aj ženy, ktoré považujú mužov s plešinou za neuveriteľne atraktívnych,“ zamrmľal.

„Och, áno!“ náhlivo som mu prisvedčila. „Lottie napríklad.“

A moja mama. Napokon, tá sa zaľúbila do Charlesovho plešatého brata Ernesta. Ale pravdepodobne nie kvôli jeho plešine, ale jednoducho napriek nej.

„Kto je Lottie?“ zaujímal sa Antony a ja som očakávala odpoveď takmer rovnako napäto ako on. Teraz sa ukáže, či to Charles s Lottie myslí vážne.

Prinajmenšom sa znova usmial, keď vyslovil jej meno. „Lottie bude... čo je to?“ Prerušil nás vysoký tón, ktorý sa zrazu rozliehal golfovým ihriskom.

Práve teraz. „Na budík je rozhodne ešte skoro,“ zamrm-lala som znepokojene, a keď Antony dodal: „Podľa mňa to znie ako požiarň alarm,“ otočila som sa k dverám v miernej panike. Keby sa Charles teraz zobudil, celý sen sa zrúti a ja by som spadla do prázdnoty, čo je totálne nepríjemný zážitok, ktorý nechcem tak skoro znovu zažiť. Kým sa ten vysoký tón zintenzívňoval a na oblohe sa objavovali prvé trhliny, začala som šprintovať naspäť k dverám a uchopila som kľučku presne v tom okamihu, keď sa mi pod nohami začala strácať zem. Veľkým krokom som sa preniesla cez prah do chodby a zabuchla som za sebou dvere.

Som zachránená. Ale moja misia jednoznačne stroskotala. Čo sa týka Charlesových citov k Lottie, bola som rovnako múdra ako predtým. Aj keď sa pri spomenutí jej mena usmial.

Foto-Charles si zase začal spievať svoju pesničku o čistení zubov.

„Ach, drž zobák,“ osopila som sa na neho a Foto-Charles urazene stíchol. A potom som ho počula uprostred náhleho ticha: to známe zlovestné šuchotanie, iba pár metrov odo mňa. Hoci som nikoho nevidela a racionálny hlas

v mojej hlave mi vravel, že toto je aj tak len sen, nemohla som zabrániť tomu, aby sa ma nezmocnil strach, rovnako zlovestný ako to šuchotanie. Bez toho, aby som vedela, čo robím a pred kým utekám, som sa znova rozbehla.